

скалитѣ. Но внезапно задъ гърбоветѣ имъ се чуа други вражески гласове, и нови гърмежи разтърсиха Балкана: бѣха заобиколени.

— Лѣгайте! — извика Апостоловъ.

Момчетата се захлюпиха задъ високитѣ камъни.

Войводата даде заповѣдъ, петимата да стрелятъ къмъ потеря-та отъ рѣката, а останалитѣ да се мѣрятъ на черкезитѣ, които бѣха се появили задъ гърбоветѣ имъ. Тѣ бѣха по-опасни, тъй като гърмѣха високо отъ скалитѣ. Гърбоветѣ на четниците се излагаха на тѣхнитѣ крушуми. Завърза се ожесточено сражение. Пукотѣтъ на пушкитѣ изпълни планината. Псувни и закани на турски придружаваха гърмежитѣ. Подслонени задъ скалитѣ, четниците стреляха на посоки, безъ да виждатъ неприятеля. А това правѣше положението имъ отчаяно. Пѣшканията на раненитѣ ставаха все повече и по-силни. Нѣкои отъ момчетата бѣха вече убити. Останалитѣ непрестанно продължаваха да гърмятъ къмъ многобройния неприятель.

— Знамето, кжде е знамето? — викна войводата. — Дайте знамето! То не бива да падне въ погански рѣце! Бързо!

Единъ четникъ пропѣлзѣ и отвърза отъ кръста си аленото знаме съ гордия надписъ: „Свобода или смъртъ“.

— Бързо! Трѣбва да го закопаемъ!

Пропѣлзѣ още единъ четникъ. Тримата се свиха задъ единъ храстъ, извадиха ножоветѣ и почнаха да копятъ подъ градъ отъ крушуми. Когато дупката стана достатъчно широка и дълбока, цѣлунаха знамето и, като го нагънаха, тѣ заровиха свещения платъ. После смъкнаха върху прѣсната купчина единъ камъкъ, нахвърлиха зелена шума и продължиха да стрелятъ. Бѣше време да продължатъ боя, защото почти всичкитѣ имъ другари бѣха престанали да се отбраняватъ. Тѣ лежаха наоколо съ окървавени гърди, пронизани чела, здраво стиснали пушкитѣ си, простили се за всѣкога съ тоя свѣтъ...

Тогава тримата останали живи се погледнаха. Съ очитѣ си разбраха, какво трѣбва да правятъ. Като единъ — скочиха, изтеглиха ятаганитѣ си и съ диви викове се хвърлиха къмъ преднитѣ черкези редици. Неприятельтѣ бѣ приближилъ доста. Съ нѣколко скока четниците се врѣзаха срѣдъ черкезитѣ и почнаха да сѣкатъ на всички страни... Нападателятѣ се отдрѣпнаха, отначало се смутиха при вида на своитѣ разсѣчени другари, но после изпраздниха пушкитѣ си върху тримата смѣлчаци. Като едри снопове жито тѣ се залюлѣха. Дрехитѣ имъ почернѣха отъ кръвъ, очитѣ имъ се затвориха отъ болка, вдигнаха съ последно усилие кървавитѣ ятагани и се струполиха на земята като отсѣчени джбове...

Десетъ трупа останаха въ тоя зловещъ долъ. Отъ една близка пещеря и отъ върха на една липа трима оцѣлѣли четници гледаха съ свити сърдца тържеството на неприятеля.

Петъръ Стжповъ